

Sygn. akt XP 768/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Ławnicy: L. Z., I. W.

Protokolant: Mariola Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **K. P.**

przeciwko: **Zespołowi Szkół im. (...) w M.**

o odszkodowanie za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji wicedyrektora szkoły

I. zasądza na rzecz powódki K. P. od strony pozwanej Zespołowi Szkół im. (...) w M. kwotę 9.327,00 zł (dziewięć tysięcy trzysta dwadzieścia siedem złotych i 00/100) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji wicedyrektora szkoły;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty (...), o 0 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7.09.2015 r. skierowanym przeciwko Zespołowi Szkół im. (...) w M. powódka K. P. domagała się zasądzenia kwoty 9327,00 zł brutto (trzykrotności wynagrodzenia) tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie z funkcji kierowniczej – wicedyrektora szkoły.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 31.08.2015 r. odwołano ją z funkcji wicedyrektora na podst. art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, przy czym odwołanie zawiera lakoniczne i ogólne uzasadnienie i nie zostało poparte jakimikolwiek argumentami. Podkreśliła, że powołana w uzasadnieniu odwołania podstawa prawna dotyczy jedynie „szczególnie uzasadnionych przypadków”, przy czym w orzecznictwie i doktrynie wskazuje się, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, nadzwyczajne. Odwołanie nie może mieć charakteru arbitralnego i dowolnego i powinno być szczegółowo i dokładnie uargumentowane.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzuciła, że dyrektor szkoły utracił zaufanie do powódki. Podkreśliła, że szczególnie uzasadnione przypadki, o których mowa w ustawie, nie mogą być utożsamiane wyłącznie z sytuacjami,

które pozwalają na zastosowanie trybu porównywalnego z dyscyplinarnym zwolnieniem pracownika. Dodała, że brak zrozumienia i wzajemnego zaufania mógł doprowadzić do zagrożenia interesu publicznego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku nauczyciela od 1.09.2004 r. W dniu 1.09.2007 r. została powołana na stanowisko wicedyrektora szkoły. Stosunek pracy został nawiązany na podstawie mianowania.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach osobowych powódki (bezsporne)

Początkowo współpraca między dyrektorem R. L. a wicedyrektor układała się dobrze. W ostatnich dwóch latach strony rzadko się widywały w szkole. Powódka bywała w szkole codziennie, przez 8 lat pełnienia funkcji tylko trzykrotnie przebywała na zwolnieniu lekarskim, jednak pozwany sprawował jednocześnie funkcję radnego, bywał w szkole rzadziej niż powódka.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

wyjaśnienia powódki k. 92

Powódka nigdy nie odmówiła wykonania polecenia dyrektora. Wyrażała swoje zdanie, jeśli uważała, że wymaga tego dobro szkoły. Dyrektor niejednokrotnie uwzględnił opinię powódki. Powódka nie krytykowała posunięć dyrektora publicznie. Nie dochodziło do kłótni. W ostatnich miesiącach przed odwołaniem powódka i dyrektor strony pozwanej bardzo rzadko się widywali.

Dowód: wyjaśnienia powódki k. 92

W dniu 13.05.2015 r. dyrektor strony pozwanej poinformował powódkę, że albo sama zrezygnuje ona z funkcji, albo zostanie odwołana. Dyrektor nie podał konkretnej przyczyny swoich planów odwołania powódki, wskazał, że ich współpraca się wyczerpała. Powódka powiedziała, że nie jest to żaden powód do jej odwołania..

Dowód: wyjaśnienia powódki k. 92

wyjaśnienia pozwanego k. 94

Przed odwołaniem powódki dyrektor strony pozwanej R. L. informował, m.in. w wywiadzie dla lokalnej gazety (...), że zamierza odwołać powódkę z funkcji wicedyrektora.

Dowód: przesłuchanie powódki

przesłuchanie pozwanego

zeznania świadek B. Ł. k. 64v

Rada Pedagogiczna strony pozwanej wyraziła poparcie dla powódki i sprzeciw wobec planów jej odwołania. Wyraziła opinię, że powódka wzorowo organizuje pracę szkoły, jej działania były wielokrotnie pozytywnie zweryfikowane przez kontrole zewnętrzne, powódka wspiera nauczycieli w ścieżce awansu zawodowego, jest otwarta, bezstronna, gotowa do rozmów o problemach i zawsze ma na celu dobro szkoły. Pismo do Starosty podpisało 47 osób.

Dowód: pismo do Starosty (...) k. 11-12

(...) Kurator Oświaty nie znalazł podstaw do zajęcia stanowiska w kwestii odwołania powódki.

Dowód: pismo z 21.08.2015 r. k. 13

Dyrektor R. L. zwrócił się w dniu 21.08.2015 r. do Zarządu Powiatu w M. z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie odwołania powódki. Zarząd Powiatu podjął decyzję, by nie wydawać opinii w tej sprawie, co było równoznaczne z opinią pozytywną.

Dowód: pismo z 14.12.2015 r. k. 51

wniosek z 21.08.2015 r. k. 52

wyciąg z protokołu k. 53

Rada Rodziców wyraziła pozytywną opinię w kwestii odwołania powódki.

Dowód: pismo z 21.08.2015 r. k. 56

Rada Pedagogiczna wyraziła negatywną opinię w sprawie odwołania powódki.

Dowód: uchwała Rady Pedagogicznej z 27.08.2015 r. k. 57

W dniu 31.08.2015 r. powódka otrzymała od dyrektora strony pozwanej pismo datowane na 28.08.2015 r. o odwołaniu z funkcji wicedyrektora na podstawie art. 37 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. W uzasadnieniu wskazano, że stanowisko wicedyrektora wymaga ścisłej współpracy z dyrektorem, niezbędne jest wzajemne zaufanie. Dyrektor wskazał, że od dłuższego czasu nie dostrzega woli współpracy ze strony powódki, co oznacza, że nie istnieją warunki do dalszej współpracy, gdyż zostałaby złamana podstawowa zasada sprawnego wykonywania obu funkcji.

Dowód: pismo z 28.08.2015 r. k. 10

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki wynosi 3109 zł brutto.

Okoliczność bezsporna

Dyrektor strony pozwanej oceniał i nadal ocenia powódkę jako bardzo dobrego nauczyciela. Powódka corocznie otrzymywała nagrody za pracę.

Okoliczność bezsporna

W tym samym czasie, co powódka, o rezygnację ze stanowiska wicedyrektora została poproszona przez dyrektora R. L. druga wicedyrektor strony pozwanej i sama z pełnionej funkcji zrezygnowała. Obecnie wicedyrektorami strony pozwanej są D. B. i G. P.. D. B. pomagał pozwanemu w kampanii wyborczej na radnego w 2014 r.

Dowód: wyjaśnienia pozwanego k. 94

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 7.09.1991 r. o systemie oświaty, w szkole lub placówce, w których zgodnie z ramowym statutem może być utworzone stanowisko wicedyrektora i inne stanowiska kierownicze, powierzenia tych stanowisk i odwołania z nich dokonuje dyrektor szkoły lub placówki, po zasięgnięciu opinii organu prowadzącego, rady szkoły lub placówki oraz rady pedagogicznej. Zgodnie zaś z art. 38 powołanej ustawy, organ, który powierzył nauczycielowi stanowisko kierownicze w szkole lub placówce:

1) odwołuje nauczyciela ze stanowiska kierowniczego w razie:

a) złożenia przez nauczyciela rezygnacji, za trzymiesięcznym wypowiedzeniem,

b) ustalenia negatywnej oceny pracy lub negatywnej oceny wykonywania zadań wymienionych w art. 34a ust. 2 w trybie określonym przepisami w sprawie oceny pracy nauczycieli - bez wypowiedzenia,

c) złożenia przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny wniosku, o którym mowa w art. 34 ust. 2a;

2) w przypadkach szczególnie uzasadnionych, po zasięgnięciu opinii kuratora oświaty, a w przypadku szkoły i placówki artystycznej oraz placówki, o której mowa w art. 2 pkt 7, dla uczniów szkół artystycznych prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego - ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, może odwołać nauczyciela ze stanowiska kierowniczego w czasie roku szkolnego bez wypowiedzenia.

W niniejszej sprawie spór między stronami dotyczył oceny zgodności odwołania powoda z przepisami prawa – strona pozwana twierdziła, że była uprawniona do zastosowania wobec powódki trybu wskazanego w art. 38 ust 2 ustawy o systemie oświaty, powódka wskazywała zaś, że przesłanki z powołanego przepisu nie zostały wyczerpane, zaś decyzja dyrektora jest arbitralna, niemerytoryczna i nie uwzględnia interesu placówki, który nie był w żadnym momencie zagrożony.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się na przedłożonych przez obie strony i nie kwestionowanych przez nie dowodach z dokumentów, a także zeznaniach świadka i powódki, które uznał za wiarygodne. Zeznania pozwanego Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym.

Charakter prawny odwołania nauczyciela ze stanowiska kierowniczego budzi wątpliwości, może być to bowiem czynność zarówno z zakresu prawa pracy, jak i administracyjnego. Uznanie odwołania ze stanowiska za czynność z zakresu administracji publicznej nie wyklucza dochodzenia roszczeń przewidzianych przepisami prawa pracy przed sądami powszechnymi. Jak wynika ze stanowiska doktryny, obecna praktyka wyraźnie zmierza w kierunku dualnego i równoległego poddawania tych aktów kontroli - przez sądy powszechne, w sprawach z zakresu prawa pracy, i przez organy nadzorcze (por. M. Pilich, Komentarz do art. 38 ustawy o systemie oświaty, stan prawny 01.11.2011 r., LEX). W trybie administracyjnym kontrolowana jest dokonana przez organ czynność władcza, zaś ocena skutków tego aktu w obszarze prawa pracy pozostaje pod kontrolą sądów pracy. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.01.2003 r. (I PK 74/02) na tle sprawy o odwołania nauczyciela z funkcji dyrektora szkoły, akty powołania i odwołania mają naturę prawną czynności prawa pracy, gdyż w zasadniczy sposób modyfikują nauczycielski stosunek pracy przez powierzenie bądź pozbawienie nauczyciela funkcji kierownicze. Nie budziło wątpliwości Sądu Najwyższego, że odwołanie z funkcji stanowi jednostronną i niekorzystną dla pracownika zmianę warunków pracy i płacy, dotyczącą treści stosunku pracy i modyfikującą na niekorzyść wynagrodzenie za pracę. Sąd Najwyższy stwierdził również, że ponieważ odwołanie wykazuje tak istotne podobieństwo do wypowiedzenia zmieniającego, to do roszczeń wynikających z wadliwego odwołania należy pomocniczo stosować przepisy kodeksu pracy dotyczące rozwiązania umów o pracę.

W niniejszej sprawie odwołanie powódki z funkcji wicedyrektor bez zachowania terminu wypowiedzenia niewątpliwie skutkowało jednostronną zmianą jej warunków pracy i płacy. Z zakresu obowiązków powódki wyłączone bowiem zostały na skutek odwołania czynności wskazane w zakresie obowiązków wicedyrektora, co miało wpływ m.in. na utratę dodatku funkcyjnego.

Strona pozwana podnosiła w toku postępowania, że była uprawniona do odwołania powódki w trybie art. 38 ust. 2 u.s.o., albowiem utraciła zaufanie do powódki. Sąd Rejonowy stanowiska pozwanej jednak nie podzielił.

Naruszenie przez stronę pozwaną przepisów prawa polegało po pierwsze na braku przedstawienia powódce konkretnego uzasadnienia podjętej przez dyrektora decyzji o odwołaniu. Jak wyżej wskazano – do czynności odwołania z funkcji, z uwagi na ich podobieństwo do wypowiedzenia zmieniającego, stosuje się odpowiednio przepisy prawa pracy, w szczególności zaś art. 30 § 4 k.p. Jest zatem oczywiste, szczególnie w sytuacji zastosowania art. 38 pkt 2 u.s.o., że organ ma obowiązek starannego uzasadnienia podjętej decyzji (tak M. Pilich w Komentarzu do art. 38 ustawy o systemie oświaty, stan prawny 01.11.2011 r., LEX). Stanowisko takie prezentuje również Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 20.02.2008 r. (III PK 69/07), stwierdzając w nim na tle sprawy dotyczącej odwołania dyrektora przez organ prowadzący, że uchwała (...) o odwołaniu dyrektora szkoły w oparciu o art. 38 pkt 2 u.s.o. powinna zawierać odpowiednie uzasadnienie, jako że zakres swobody organu gminy przy odwołaniu nauczyciela ze stanowiska dyrektora szkoły jest ograniczony przepisami prawa oświatowego, a sfera uznania tego organu jest co prawda znaczna, ale niepełna, bo musi on uwzględniać między innymi ograniczenia wyraźnie ustanowione w art. 38 u.s.o. Przepis ten, jako stwarzający gwarancje dla stabilności stosunku zatrudnienia nauczycieli musi być zarówno przez organy decydujące, jak i nadzorujące, a także sprawujące kontrolę legalności decyzji w tym zakresie (także sąd pracy) traktowany ze szczególną uwagą. Jeśli bowiem ustawodawca stwarza dla pewnych wyraźnie określonych grup (tu nauczycieli) szczególne i dość rygorystyczne gwarancje, to rzeczą organów kontroli prawnej jest dołożenie wszelkich starań, by gwarancje te stały się rzeczywiście funkcjonujące w praktyce. W innym wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że skoro przepis art. 38 pkt 2 u.s.o. dotyczy przypadków „szczególnie uzasadnionych”, to ocena i uznanie organu, który odwołuje nauczyciela z funkcji kierowniczej nie mogą mieć charakteru dowolnego lub arbitralnego, lecz powinny być dokładnie i szczegółowo wywiedzione w uzasadnieniu podjętej decyzji (uchwały), zaś ów wywód i argumentacja powinny podlegać wnikliwej kontroli zarówno organów nadzoru, jak i sądu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19.02.1997 r., III RN 3/97).

W ocenie Sądu Rejonowego zastosowanie przez organ odwołujący nauczyciela z funkcji kierowniczej każdej z podstaw wskazanych w art. 38 u.s.o. wymaga – z uwagi na konieczność odpowiedniego stosowania art. 30 § 4 k.p. - przedstawienia odwołanemu uzasadnienia, a w przypadku o którym mowa w art. 38 pkt 2 musi być ono szczególnie wnikliwe. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy pozwany nie tylko nie uargumentował konkretnie na piśmie podjętej decyzji o odwołaniu powódki z funkcji wicedyrektora, powołując się jedynie na ogólnikowe i niedookreślone argumenty w postaci „utruty zaufania” i „niedostrzegania woli współpracy”, ale również odmówił podania konkretnej przyczyny podczas rozmowy z powódką. Pomimo zwrócenia się przez stronę pozwaną o wymagane przepisami prawa opinie, nie sposób w tych okolicznościach przyjąć, by pozwany dokonał odwołania powódki z funkcji w sposób zgodny z wymogami ustawy.

Oczywistym jest, że dyrektor szkoły posiada relatywnie dużą swobodę w doborze kadry kierowniczej, jego decyzje nie mogą być jednak dowolne ani arbitralne. Granice jego swobody określają bowiem przepisy art. 37 i 38 u.s.o. Zgodnie z jednolitym w tej kwestii orzecznictwem, szczególne przypadki, o których mowa w art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty, to nie są takie sytuacje, jakie w subiektywnym odczuciu organ prowadzący placówkę oświatową za takie uważa. W przepisie tym chodzi o takie zdarzenia, które obiektywnie powodują destabilizację jednostki oświatowej kierowanej przez nauczyciela pod względem dydaktycznym, wychowawczym czy oświatowym, a jedyną możliwością zapobieżenia takiej sytuacji jest odwołanie dyrektora w trakcie roku szkolnego (wyrok NSA w Warszawie z dnia 20.04.2016 r. I OSK 3346/15.) W innym z orzeczeń NSA wskazał, że konstrukcja "szczególnie uzasadnionych przypadków", mogących być przyczyną odwołania dyrektora szkoły ogranicza możliwość działania organu na podstawie powołanego przepisu do sytuacji wyjątkowych. Odwołanie nauczyciela ze stanowiska kierowniczego może mieć miejsce tylko wtedy, gdy dalsze kierowanie placówką oświatową przez nauczyciela stanowi istotne zagrożenie dla osiągnięcia jej celów lub z innych, obiektywnie ważnych względów jest nie do przyjęcia by nadal nią kierował. Nie jest przesłanką zastosowania art. 38 ust. 1 pkt 2 u.s.o. utrata zaufania organu prowadzącego szkołę do jej dyrektora, skoro u podstaw takiej utraty zaufania nie leżą przyczyny, które samoistnie uniemożliwiłyby kierowanie szkołą przez jej dyrektora (wyrok NSA w Warszawie z dnia 3.02.2016 r. I OSK 2790/15).

Na gruncie niniejszej sprawy podkreślić należy, że strona pozwana nie tylko nie wykazała w żaden sposób zaistnienia wymaganego ustawą „szczególnie uzasadnionego przypadku” do odwołania powódki, ale również ani w odpowiedzi na pozew, ani podczas przesłuchania, nie wskazała na fakty (choćby nieudowodnione), które mogłyby uzasadniać ocenę o istnieniu zagrożenia dla porządku publicznego. Decyzja dyrektora, który z jednej strony podkreślał, jak wysoko ceni powódkę jako nauczyciela, z drugiej zaś twierdził, że nie był w stanie współpracować z powódką jako wicedyrektorem, wydaje się arbitralna i niezrozumiała. Ciężar wykazania istnienia okoliczności uzasadniających odwołanie powódki spoczywał w niniejszym postępowaniu na stronie pozwanej, pozwany nie przedstawił zaś absolutnie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o tym, jakoby powódka krytykowała jego poczynania, podnosiła głos czy nie

wykonała jednego z poleceń. Podkreślenia również wymaga, że zarzuty wobec powódki – choć nadal nie wyczerpujące znamion szczególnego przypadku – zostały skonkretyzowane dopiero na etapie przesłuchania stron, co należy uznać za niedopuszczalne, powódka winna bowiem mieć możliwość ustosunkowania się do zarzutów już po otrzymaniu odwołania, a przed wniesieniem pozwu, nie zaś domyślać się, z jakich przyczyn została odwołana i uzyskiwać wiedzę o zarzutach wobec niej na ostatnim etapie prowadzenia postępowania dowodowego – przesłuchania strony pozwanej.

Wreszcie podkreślenia wymaga, że argumenty strony pozwanej, iż sprawne zarządzanie szkołą wymaga zaufania i woli współpracy od dyrektora i wicedyrektora, i że w sytuacji, gdy dyrektorowi nie współpracuje się dobrze z wicedyrektorem, to ma prawo go odwołać, nie są w pełni trafne w przypadku placówek publicznych, w których obsada stanowisk jest reglamentowana przepisami prawa i często uzależniona od spełnienia licznych warunków, a odwoływanie z pełnionych funkcji wymaga zachowania ustawowego trybu i zaistnienia ustawowych przesłanek. Z art. 37 i 38 ustawy o systemie oświaty wynika, że dyrektor szkoły nie może przy braku merytorycznych zarzutów odwołać z funkcji wicedyrektora osoby, z którą źle mu się współpracuje, jeśli nie zostały spełnione przesłanki jednego z czterech trybów odwołania. Szczególnie istotna przyczyna wymagana jest zaś w przypadku zastosowania art. 38 ust. 2 ustawy, tj. odwołania z pełnionej funkcji bez wypowiedzenia, w sposób natychmiastowy. Tylko zagrożenie funkcjonowania placówki i interesu publicznego uzasadnia pozbawienia placówki w tym trybie jednego z organów zarządzających.

Jak wyżej wskazano, pomiędzy odwołaniem ze stanowiska na podstawie art. 38 u.s.o. a wypowiedzeniem zmieniającym istnieje tak istotne podobieństwo, że w odniesieniu do roszczeń wynikających z wadliwego odwołania należy pomocniczo stosować przepisy kodeksu pracy dotyczące rozwiązywania umów o pracę, w tym art. 45 k.p. i art. 47¹ k.p. Zgodnie z aktualnym stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie, przepis art. 47¹ k.p. w zw. z art. 45 k.p. i art. 42 k.p. dopuszcza zasądzenie odszkodowania w wysokości trzykrotności miesięcznego wynagrodzenia, zaś roszczenie odszkodowawcze wywodzone z powołanych przepisów ogranicza się do równowartości wynagrodzenia za okres analogiczny do tego, o którym mowa w powołanych przepisach. Ponieważ żądanie powódki obejmowało trzykrotność uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia brutto (żądanie nie było co do wysokości kwestionowane przez stronę pozwaną), a powódka sprawowała funkcję wicedyrektora od 1.09.2007 r., to jej roszczenie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W punkcie II sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądził od strony na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W pkt III sentencji wyroku nieuiszczonymi przez powoda kosztami sądowymi Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, obciążył stronę pozwaną, nakazując jej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia kwoty 300 zł (sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym- art. 28 u.k.s.c.). tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3109 zł, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.